

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zast. advokátem JUDr. Pavlem Čížkovským, se sídlem AK Václavské náměstí 18, Praha 1, za účasti: **1) České dráhy a. s.**, se sídlem nabř. Ludvíka Svobody 1222, 110 00, Praha, **2) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hl. města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, 111 21, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 101, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 107, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 120,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 101, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 107, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 - 120, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2006. č. j. S-MHMP 193426/2006/OST/Pt; tímto bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ONV, Odbor výstavby, v Praze 10, č. j. Výst-6447-330-A-10-1961 ze dne 16. 10. 1961, kterým dle ustanovení § 18 a násl. zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu a ustanovení §

43 a násl. vyhlášky č. 144/1959 Ú.l., kterou se provádí zákon o stavebním řádu, byly vyvlastněny manželům Trejbalovým pozemky za účelem realizace stavby železniční spojovací trati.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že městský soud opominul, že ustanovení § 51 správního řádu určuje, co je třeba považovat za oznámení rozhodnutí. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Dle stěžovatelky dikce zákona vylučuje jakýkoliv jiný výklad, např. že by se účastník o rozhodnutí nahodile dozvěděl, ale i případ, kdy se o rozhodnutí dozvěděl přímo od orgánu státní správy jeho vyhlášením. Je proto evidentní, že závěr, o který opírá městský soud své rozhodnutí, tedy, že obsah napadeného rozhodnutí byl stěžovatelce oznámen z obsahu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, neodpovídá znění ustanovení § 51 správního řádu. S ohledem na to, že odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje vysvětlení, z jakého důvodu městský soud neaplikoval ustanovení § 51 správního řádu, stěžovatelka může jen stěžít proti tomuto právnímu názoru brojít. Stěžovatelka proto uzavírá, že za situace, kdy správní orgán přes výzvu stěžovatelky nedoručil napadené rozhodnutí předepsaným způsobem, tedy do vlastních rukou, nelze mít rozhodnutí za oznámené do dnešního dne, to ovšem není důvod, pro který by bylo možno považovat odvolání za opožděně podané. Odvolání bylo podáno po vydání rozhodnutí, před jeho oznámením postupem dle ustanovení § 51 správního řádu, lhůta k podání odvolání uvedená v ustanovení § 54 odst. 2 správního řádu proto ani nezačala běžet. Opačný závěr městského soudu se odchyluje od platného znění zákona. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje rozsudek městského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru bylo rozhodnutí stavebního úřadu oznámeno stěžovatelce nejpozději rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10. Je však zřejmé, že za den oznámení rozhodnutí o vyvlastnění stěžovatelce by měl být považován již okamžik, kdy tato vstoupila do postavení právního nástupce svých rodičů. Stěžovatelka striktně trvá na ustanovení § 51 správního řádu, který nepřipouští jinou formu oznámení než jeho doručení. Pokud však stěžovatelka sama podala odvolání, v podstatě připustila, že jí bylo rozhodnutí o vyvlastnění oznámeno. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 5 As 67/2009 – 157 ze dne 22. 7. 2010 a shledal ji nedůvodnou. Nejvyšší správní soud přitom vycházel ze skutečností, které vyplynuly ze správního spisu, z něhož vyplývá, že adresátům rozhodnutí, manželům Trejbalovým (rodičům stěžovatelky), bylo doručováno rozhodnutí ze dne 16. 10. 1961 ve společné obálce, doručení je potvrzeno pouze u otce stěžovatelky, který doručenkou podepsal; v případě její matky není doručení prokázáno. Stěžovatelka podala dne 27. 4. 2006 odvolání proti výše označenému rozhodnutí, v němž uvádí, že účastníci řízení, jejíž právní nástupkyní se stěžovatelka stala, nebylo rozhodnutí doručeno, tudíž nemohla začít ani běžet lhůta pro odvolání. Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 8. 12. 2006, č. j. S-MHMP 193426/2006/OST/Pt, odvolání postupem podle ust. § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítl pro opožděnost; odvolací orgán také odůvodňuje, proč podané odvolání nepovažuje za včasné; konstatuje přitom, že podle

právního předpisu, dle kterého bylo ve vyvlastňovacím řízení postupováno, tj. vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení, bylo možno podat odvolání proti rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Ze spisu vyplynulo, že právnímu zástupci stěžovatelky byl dne 26. 7. 2004 doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, z něhož lze seznat, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 10. 1961 nenabýlo právní moci, a to právě z důvodu, že nebylo prokázáno doručení u matky stěžovatelky. Nejpozději tohoto dne tudíž stěžovatelka věděla, že jí, jakožto právní nástupkyni účastníků řízení svědčí právo k uplatnění řádného opravného prostředku.

Spornou právní otázkou v projednávané věci je procesní postavení tzv. opomenutých účastníků správního řízení. Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel ze závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát ve svém rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118. Rozšířený senát přitom posuzoval věc obdobnou, tedy to, zda v případech, kdy nebylo účastníkovi řízení rozhodnutí vůbec doručeno, je vůbec možné, aby rozhodnutí nabýlo právní moci ve smyslu § 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967 (nyní § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb). Rozšířený senát mimo jiné ve svém rozhodnutí konstatoval, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady: *„Prvý předpoklad je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nablížením do spisu v jiné procesní roli atp.). Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabýlo právní moci.“*

Rozšířený senát dále ve svém rozhodnutí dospěl k závěr, že *„(n)epostačí ani pouhá povědomost o tom, že řízení probíhalo. To musí platit zcela bez výjimky především tam, kde na obsah rozhodnutí nelze usoudit jen z pouhé informace o faktu, že řízení proběhlo nebo že rozhodnutí bylo vydáno (územní rozhodnutí, stavební povolení, různé koncese atp., tedy tam, kde lze oprávněně předpokládat připojení podmínek, různou intenzitu zásahu do práv, obecně tedy složitější úpravu právních a skutkových poměrů).“*

Pátý senát rozhodující ve věci vycházel z předpokladů nastolených rozšířeným senátem ve výše uvedeném rozhodnutí, tedy, že za určitých skutečností rozhodnutí nabude právní moci i za existence opomenutého účastníka řízení, se všemi důsledky, plynoucími ze ztráty lhůt pro opravné prostředky řádné i mimořádné, a také lhůt žalobních. Tyto skutečnosti musí ovšem v prvé řadě zjistit, posoudit a řádně zdůvodnit správní orgán; prokáže-li se, že účastník získal řádnou vědomost o obsahu rozhodnutí (třebas i po měsících či letech od jeho vydání), teprve okamžikem získání této vědomosti se vytváří fikce, že tímto okamžikem mu bylo rozhodnutí oznámeno a že tedy teprve od tohoto okamžiku proti němu mohl podat odvolání (v případě rozhodnutí I. stupně, které správní orgán má za pravomocné) popřípadě teprve tímto okamžikem se počínají odvíjet lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení (u rozhodnutí, které bylo k návrhu někoho jiného vydáno orgánem odvolacím). Účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik

subjektivních práv a povinností) tedy nemohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje.

K tomu, aby nastala fikce oznámení rozhodnutí, je zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; fikce oznámení může nastat v den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti.

V projednávané věci stěžovatelka, jakožto právní nástupce zemřelých účastníků vyvlastňovacího řízení, staví svoji argumentaci na faktu, že nebylo řádně doručeno matce stěžovatelky, resp. nebylo formálně vykázáno doručení písemnosti v jejím případě. Není sporu o tom, že obě písemnosti (adresované otci i matce stěžovatelky) byly doručovány v jedné obálce a doklad o doručení podepsal pouze otec stěžovatelky. Ze spisu vyplynulo, že matka stěžovatelky zemřela v roce 1985, otec zemřel v roce 1989. Ze správního spisu, kde se nachází koncept rozhodnutí, v jehož záhlaví jsou uvedeni oba manželé je přitom zjevné, že rozhodnutí byla a nutně musela být z titulu spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem shodného obsahu. Ve spise se rovněž nachází ověřená kopie konceptu rozhodnutí ze dne 16. 10. 1961, přitom dle ověřovací doložky je zřejmé, že ověření bylo provedeno dne 4. 9. 2003. Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 5. 2002, č. j. PÚ 5623/92, kterým bylo rozhodnuto ve věci jejího restitučního nároku; stěžovatelka uplatnila nárok na zemědělské pozemky, které byly vyvlastněny jejím rodičům, aniž by jim za ně byla poskytnuta náhrada; bylo dle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., rozhodnuto, že stěžovatelka je jako oprávněná osoba dle § 4 odst. 2 písm. c) zákona vlastníkem v rozhodnutí vymezených pozemků, rovněž bylo specifikováno, které pozemky v jejím vlastnictví nejsou. V odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 6. 2004, č. j. 24 C 41/2003 - 108, je výslovně uvedeno, že pozemkový úřad vycházel při rozhodování ze zjištění, že původními spoluvlastníky pozemků, stav. parc. č. 2401 s domem č. p. 2047 a zahrady parc. č. 2402 v katastrálním území Záběhlíce byli rodiče žalobkyně na základě tržové smlouvy z 16. 7. 1946, kterým byly nemovitosti vyvlastněny na základě rozhodnutí rady ONV v Praze 10 ze dne 16. 10. 1961, č. j. Výst. 6447-330-A-10-1961 ve prospěch ČSD – Železniční stavební správy Praha 1 za účelem realizace stavby železniční spojovací trati Radotín-Vršovice za náhradu spočívající v rodinném půldomku z investiční výstavby ČSD v Praze 4, Na lánech č. p. 589 včetně parc. č. 1833/9 a 1833/8 v katastrálním území Michle, obec Praha. Náhradní nemovitost byla rodičům žalobkyně předána 27. 9. 1961, nebyla však převedena do jejich vlastnictví a následně byla k 1. 3. 1972 převedena na ONV v Praze 4. Je tedy zjevné, že obsah vyvlastňovacího rozhodnutí byl stěžovatelce znám již z rozhodnutí pozemkového úřadu, které převzala dne 4. 6. 2002 a proti němuž brojila žalobou (ze dne 3. 3. 2003) dle § 244 a násl. o. s. ř.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému závěru rozšířeného senátu, posoudil věc tak, že stěžovatelka měla k dispozici takovou informaci o identifikaci a obsahu správního rozhodnutí, že bezpečně věděla o tom, do kterých práv a povinností a v jakém rozsahu toto rozhodnutí zasahuje; přitom tuto informaci měla k dispozici, jak vyplynulo z odůvodnění výše citovaného rozsudku již na základě rozhodnutí

pozemkového úřadu ze dne 29. 5. 2002, č. j. PÚ 5623/92, proti němuž brojila žalobou, nejpozději však ji mohla seznat z rozsudku soudu. Soud proto uzavřel, že stěžovatelka byla s obsahem rozhodnutí správního orgánu srozuměna prokazatelně dříve, než 27. 4. 2006, kdy podala odvolání. Na základě těchto úvah rozhodnutí městského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta, shledal Nejvyšší správní soud v souladu se zákonem, a kasační stížnost proti němu zamítl rozsudkem č. j. 5 As 67/2009 - 157 ze dne 22. 7. 2010.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka ústavní stížnost, této Ústavní soud vyhověl nálezem sp. zn. I.ÚS 3138/10 ze dne 7. 12. 2011, a rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil.

Ústavní soud především předeslal, že ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prohlásil, že *„(n)etoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém je třeba vždy nalézat i principy uznávané demokratickými právními státy.“*

Ústavní soud se neztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu, že je zjevné, že obsah vyvlastňovacího rozhodnutí byl stěžovatelce znám již z rozhodnutí pozemkového úřadu, které převzala dne 4. 6. 2002 a proti němuž brojila žalobou (ze dne 3. 3. 2003) dle § 244 a násl. o. s. ř., a s tím, že stěžovatelka měla k dispozici takovou informaci o identifikaci a obsahu správního rozhodnutí, že bezpečně věděla o tom, do kterých práv a povinností a v jakém rozsahu toto rozhodnutí zasahuje; přitom tuto informaci měla k dispozici, jak vyplynulo z odůvodnění výše citovaného rozsudku již na základě rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 29. 5. 2002, č. j. PÚ 5623/92, proti němuž brojila žalobou, nejpozději však ji mohla seznat z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 6. 2004.

V odůvodnění svého rozhodnutí Ústavní soud mimo jiné konstatuje:

„ 18. Jak již bylo v řízení před správními orgány i obecnými soudy konstatováno, podle právního předpisu, dle kterého bylo ve vyvlastňovacím řízení postupováno, tj. vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení, bylo možno podat odvolání proti rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.“

19. V rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 8. 12. 2006, č. j. S-MHMP 193426/2006/OST/Pt, se mimo jiné uvádí, že právnímu zástupci stěžovatelky byl dne 26. 7. 2004 doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, z něhož lze seznat, že

rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 10. 1961 dosud nenabýlo právní moci. Magistrát hl. m. Prahy tedy dovodil, že nejpozději tohoto dne stěžovatelka věděla, že jí jakožto právní nástupkyni účastníků řízení svědčí právo k uplatnění řádného opravného prostředku.

20. Ústavní soud má za to, že shora soudem i správním orgánem deklarovaný časový moment, kdy stěžovatelka získala vědomost o obsahu vyvlastňovacího rozhodnutí a současně o tom, že toto rozhodnutí nebylo její matce jako původní účastníci řízení řádně doručeno, a tudíž nenabýlo dosud právní moci, nemůže založit počátek běhu lhůty pro podání odvolání proti předmětnému vyvlastňovacímu rozhodnutí.

21. V rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval podmínky, za kterých dojde k prolomení zásady, podle které je plná moc rozhodnutí zvrácena tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník. Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že takové možnosti nelze nadužívat, „výhoda poskytovaná účastníkům, kteří nabýli práva podle pravomocného rozhodnutí, může převážet jen tam, kde lze spravedlivě a zcela bezpečně mít za to, že opomenutý účastník měl dostatečnou a účinnou šanci se bránit, kdy věděl bez rozumných pochyb, že (a kdy, čím a jak) mu bylo zasaženo do jeho vlastních práv“.

22. Výše uvedené závěry nelze aplikovat na nyní projednávanou věc, kdy stěžovatelka v průběhu restitučního řízení (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 6. 2004, č. j. 24 C 41/2003-108) zjistila, že rozhodnutí rady ONV v Praze 10 z 16. 10. 1961, č. j. Výst. 6447-330-A- 10-1961 o vyvlastnění nemovitostí rodičů stěžovatelky nenabýlo právní moci a byl dán restituční důvod dle § 6 odst. 1 písm. p) zákona č. 229/1991 Sb. (převzetí nemovitostí bez právního důvodu), nikoli restituční důvod dle § 6 odst. 1 písm. n) zák. č. 229/1991 Sb.

23. Citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž dopadá na případy, kdy se mělo za to, že rozhodnutí správního orgánu nabylo již dříve právní moci a tato právní moc by za splnění přesně definovaných podmínek nemusela být prolomena i přes skutečnost, že předmětné rozhodnutí nebylo některému z účastníků správního řízení řádně doručeno. V této souvislosti se v rozsudku rozšířeného senátu konstatuje, že „nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal...“

24. V nyní projednávané právní věci však bylo jednoznačně ve stěžovatelkou vyvolaném soudním řízení konstatováno (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 6. 2004, č. j. 24 C 41/2003 – 108), že vyvlastňovací rozhodnutí nikdy právní moci nenabýlo, a to z důvodu jeho nedoručení právní předchůdkyni stěžovatelky. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka byla v okamžiku doručení tohoto rozsudku jedinou účastnicí řízení, které by mělo být vyvlastňovací rozhodnutí jako právní nástupkyni její zemřelé matky doručováno, není zde dán žádný časový moment (jakým by mohlo být např. doručení rozhodnutí ostatním účastníkům řízení), od něhož by bylo možno odvodit nabytí právní moci rozhodnutí a současně tedy počátek běhu lhůty pro podání odvolání stěžovatelkou.

25. Za této situace, kdy není dán žádný okruh ostatních účastníků řízení, jejichž práva by byla předmětným rozhodnutím dotčena a bylo by jim tedy třeba poskytnout ochranu

„zachováním“ právní moci rozhodnutí i přes absenci řádného doručení jednoho z jeho adresátů, nelze odvíjet počátek běhu lhůty pro podání odvolání od okamžiku, kdy se vyvlastňovací rozhodnutí dostalo do právní sféry stěžovatelky. Jinými slovy, pokud stěžovatelka podala odvolání za situace, kdy nebylo jí, ani její právní předchůdkyni vyvlastňovací rozhodnutí řádně doručeno, nelze pohlížet na jí podané odvolání proti tomuto rozhodnutí jako na opožděné.

26. Ústavní soud v této souvislosti, jakkoliv si uvědomuje možnou komplikovanost řízení přezkoumávající rozhodnutí vydané před více než padesáti lety, zdůrazňuje, že restitučními zákony se demokratický právní stát snaží alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd, přičemž státní orgány jsou povinny postupovat podle příslušného restitučního zákona v souladu se zákonnými zájmy osob, jejichž újma, způsobená za totalitního komunistického režimu, má být alespoň částečně kompenzována. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Obecné soudy rozhodující v daném případě se však podle přesvědčení Ústavního soudu s veškerými specifiky charakterizujícími daný případ naznačeným způsobem dostatečně nevypořádaly.“

V intencích závěrů, k nimž dospěl Ústavní soud, nelze tedy odvolání stěžovatelky považovat za opožděně podané. Nejvyššímu správnímu soudu, který je vázán v dané věci právní názorem Ústavního soudu, proto nezbylo, než rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení; v něm je městský soud vázán právním názorem výše vysloveným.

V novém řízení rozhodne městský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu